

HET RELAAS VAN EEN IDIOOT

Vrijdag 31 juli

Het is mijn laatste werkdag voor de vakantie. Ik betrap me erop dat ik regelmatig de aandacht laat verslappen van de dossiers die mijn bureau "teisteren". Ik kijk regelmatig naar buiten en werp een blik op de Erasmusbrug en de Euromast. Zij bepalen in grote mate de skyline van Rotterdam net als de Mont Ventoux die ik in de vakantie wederom zal beklimmen.

De Mont Ventoux is een onwaarschijnlijk (natuur) fenomeen. Een gemene niets ontziende berg waar wierelohistorie werd geschreven. Een bergen met veel vrienden en vijanden. Alleen het aanblik van de "kale berg" boezemt al ontzag in. Het omringende landschap is typisch Provençaals. Een wijds glooiend landschap met heerlijk geurende lavendel. Maar waar je ook bent in de Vaucluse de kale "windberg" torent boven alles uit.

5 jaar geleden besloot ik met Jan Haverhoek, René Punt, Michel van Tilborg en Jos Herrings de berg te gaan beklimmen. Wij hadden ons toen gesetteld in Vaison la Romain met uitzicht op de Mont Ventoux. Daaraan heb ik nog steeds zeer dierbare herinneringen zoals de mooie woorden van vriendschap die René Punt toen bij het fonteintje in Bedoin voorafgaande aan onze beklimming tot ons richtte. Het zijn van die prachtige momenten die je nooit meer vergeet. Net als de beklimming zelf die zich kenmerkte door een vlotte opgang tot Chalet Reynard en zeer koude slotkilometers tot aan de top. Maar een oud Provençaals spreekwoord luidt vrij vertaald: je bent niet gek als je de Mont Ventoux beklimt. Je bent pas goed gek als je terugkomt om hem nog een keer te beklimmen. En aldus besloot ik vorig jaar dat ik dit jaar zou terugkomen om de Mont Ventoux 3-voudig op één dag te beklimmen. Daarvoor stuurde ik een brief naar Le Club des Cinglés du Mont Ventoux. Kort daarop ontving ik van de oprichter, Christiaan Pic uit Sorbiers, een brief, een stempelkaart en een kaderplaatje.

De voorbereiding was goed geweest. De kilometers die ik nodig achtte voor een dergelijke tocht had ik gemaakt. In de vakantie, dit jaar voorzien aan de voet van de Cevennen te Anduze, was het een kwestie van goed acclimatiseren, rusten en met uitgekiende ritten mij goed prepareren op de dag waar ik al een paar jaar naar uitgekeken had.

Donderdag 6 augustus

Na een periode van betrekkelijke rust besluit ik om de eerste keer mijn Giant aan het werk te zetten. De temperatuur is verraderlijk hoog met 36 graden. Op meerdere plaatsen is het wegdek gesmolten. Dit wordt dus uitkijken.

Gelukkig is het asfalt in de Cevennen over het algemeen van uitstekende kwaliteit. Ik merk dat de rust mij goed heeft gedaan. De Franse renners die ik tegenkom in de cols ga ik met speels gemak voorbij en geeft mij een goede indicatie van de vorm. Naarmate de kilometers vorderen bemerk ik echter dat mijn bidons ter hoogte van St. Martial ver op zijn en besluit deze bij te vullen. Ik neem daarna nog de Col de Asclier, met 905 meter vandaag het hoogste punt, de Col de la Tribale en de Col de Bes. Mijn hartslag ligt in de klimmen constant op de 160 p/m met een tempo van 15-20 km p/u waar ik dik tevreden mee ben. Ik rij die dag 104 km.

Zaterdag 8 augustus

Tim Krabbé, schrijver, schaker en het zijn jonge jaren een verdienstelijk wiel-amateur begon zijn wielercarrière toen hij zittend op een terras in Anduze werd aangesproken door een ploegleider van de plaatselijke amateurploeg. Over één van zijn koersen, de ronde van de Mont Aigoual, scheef hij de literaire evergreen "De Renner". Tim Krabbé die ook hier gewoond heeft testte zijn vorm regelmatig op de Col d'Uglas.

Een aardige col zonder recuperatiemomenten (constant steigend) maar met een percentage tussen de 5 en 8% gemiddeld een milde col. Op 8 augustus zie ik rijdend richting St. Jean du Gard t.h.v. de splitsing bij het gehucht Aubignac een bordje naar deze col. Dus... Bij een temperatuur van 35 graden zonder een zuchtje wind besluit ik niet volle bak te gaan. Op de top klok ik 19 min 36 seconden. Dit is dezelfde tijd die Tim Krabbé in juni 2007 tijdens een klimtijdrit op deze col reed.

De afdaling moet ik geconcentreerd nemen omdat de draai van de bochten en de gesteldheid van het wegdek van wisselende kwaliteit zijn. Via het industriële Alès rijd ik terug naar Anduze. Totaal op deze dag: 70 km.

Dinsdag 11 augustus

Het wordt vandaag een lange tocht van 125 km vanuit Anduze met als hoogste punt de (onverlichte) Tunnel de Marquaires op 962m. Via St Jean du Gard kom ik uit in het dal de Valborgne. Via diverse Gorges baan ik mij een weg naar boven. Ook deze dag is het weer verzengend warm. Ik meet vandaag 36gr. Prettig is dat ik merk dat het lichaam aan het wennen is aan de hoge temperaturen.

Het tempo wat ik op deze geleidelijke klim (het lijkt op de Côte de Rosier maar dan langer) kan aanhouden is constant tussen de 18 en 20 km p/u. Ook vandaag hou ik de 24 en 27 "schoon". Via een snedige afdaling kom ik uit in Florac een aardig gelegen plaatsje aan het begin van de Gorges du Tarn. Na wat gedronken te hebben vervolg ik mijn tocht met de klim over de Corniche de Cevennen.

Ik rijd hier constant op een hoogte tussen de 1000 en 1100 meter. De licht geaccidenteerde hoogvlakte met veel kleinvee doet mij denken aan de Causses rond Millau. Vanaf de Col des Faisses zet ik de afdaling in naar St. Jean du Gard. Ik leg mijn ketting op de 53 * 11 en in gestrekte draf bereik ik via de Col de l'Exil (korte steile klim) en de Col de St. Pierre Anduze. Ik zie dat mijn hoogste snelheid van de dag 76,9 km p/u is geweest. Wat zal mijn fietsmaat Lars van de Beek dit prachtig gevonden hebben!

Donderdag 13 augustus

Na een dag voornamelijk gezwommen te hebben in de rivier de Gardon besluit ik aan het einde van de middag mij zelf te gaan testen op de Col d'Uglas. Vraag is of ik de tijd nog kan verbeteren. Na 18 minuten en 19 seconden krijg ik het bevestigende antwoord. Ik heb daarbij constant op de 21 omhoog gereden. Bij Alès krijg ik kortstondig gezelschap van een Fransman in de klim naar Jean de Pin. Onze wegen scheiden ons als ik besluit op de schakelen naar de 19. Als toetje volgt de snelle afdaling naar Anduze. Met een gemiddelde van 29,8 km/u op dit terrein ben ik dik tevreden.

Zondag 16 augustus

De Col de St Pierre lijkt me een uitstekende col om eens voluit naar boven te rijden. Via een serie haarspeldbochten verlaat ik in korte tijd St. Jean du Gard. De col loopt door het prima asfalt uitstekend en heeft door de bochten gedeeltes om even te herstellen. Het tempo ligt niet onder de 20 km p/u. Bewust heb ik weer gekozen voor een hoge trapfrequentie. Na de top volgt een korte afdaling om vervolgens weer "naar de engelen" te gaan. Na de Col de l'Exil daal ik de Vallee Francaise in. Met 9 inwoners per vierkante km een dun bevolkt gebied.

De aanduiding op de Michelin kaart (rood-wit geblokt) geeft aan dat ik niet veel hoeft te verwachten van het wegdek. Ik vermoed dat de strenge vorst van koning winter vakkundig zijn werk heeft gedaan. Met de remhoeven dicht op de velgen bereik ik behoedzaam St. Martin. Daar beland ik een weekmarkt. Ik vraag de groenteman de weg naar de D28 en de vriendelijke Fransman gebaard me waar ik moet afslaan. Tegelijkertijd schudt hij meewarig zijn hoofd en zucht. Waar ik aan begin... Oehlala!

Het is een zeer steile klim en dan bij deze temperatuur. De Michelin kaart geeft ook 3 vinkjes aan ten teken dat het hier serieus omhoog gaat. En inderdaad na 100 meter zie ik een steile smalle weg zich tussen de bomen naar boven slingeren. Ik schakel terug naar de 24 en pak een goed ritme. Ik verlang naar een heerlijke koele cola met ijs.... De volgende col van betekenis is de Col de Pendédis. Eindelijk zie ik wat huizen en zowaar kom ik een Franse wielerman tegen. Salut! En dan gebeurt het waar ik zo bevreesd voor ben in dit soort afgelegen gebieden... Een spaakbreuk in het achterwiel. Gevolgd door een tweede breuk op de Col de Baraque. Ik besluit

om Corina te bellen en ik vraag haar richting Alès te rijden. Met het oog op de naderende beklimming op de Mont Ventoux wil ik niet alles kapot rijden. Bij het plaatsje Bagard zie ik de vertrouwde aanblik van mijn auto. Ik heb er 125 km opzitten. De laatste 5 km leg ik helaas per auto af tot Anduze.

Woensdag 19 augustus 2009

De grote dag. De wekker loopt om 05.00 uur af. Ik wil om 06.00 uur in de auto zitten. De gebruikelijke taferelen de dag ervoor. Alle kleding leg ik gesorteerd neer. Daarnaast een aantal voedzame powerrepen, diverse voedingsgels, gesuikerde fruitbars en extra zakjes voedingsdrank. Voor onderweg naar de Mont Ventoux heb ik pasta meegenomen en sportdrank. De afstand vanuit Anduze tot de Mont Ventoux is 130 km. De weersvoorspellingen passen bij het heroïsche karakter van deze dag. Het zal onbewolkt blijven waarbij het kwik de 40 graden zal overschrijden... Je moet wel idioot zijn om die berg 3 keer te gaan beklimmen denk ik in een helder moment... Goed gedane beslissingen nemen bij mij meestal geen keer dus zet ik om 06.00 uur koers richting de Vaucluse.

Rijdend over de A9 richting Carpentras ontwaar ik voor de eerste keer en bij een prachtig ochtendgloren de Mont Ventoux. Ik mompel uitdagend enkele vloekwoorden naar mijn kwelgeest van deze dag. Om 07.45 uur bereik ik het centrum van Bedoin waar ik bemerk dat ik bepaald niet de enige ben die de berg zo vroeg zal gaan beklimmen. Dan zie ook het café waar wijlen Tom Simpson zich laafde aan de vooravond van zijn fatale beklimming van de Mont Ventoux. De kriebels maken zich van mij meester. Hoe zal ik de dag verteren? Ik besluit om mijn eerste stempel te gaan halen bij de plaatselijke fietsenhandel. Een vriendelijke mevrouw begroet mij en vraagt mij of ik voor de Cinglé ga. Ik antwoord bevestigend en zij wenst mij met een welgemeend Bon Courage succes.

Buiten zie ik een flinke rij met zwarte Trek fietsen staan bestemd als huurfiets. Er wordt daarvan, zo blijkt, veel gebruikt gemaakt. Ik zie er veel in t-shirt en sportbroek

de beproeving aangaan. Weten deze mensen wel waar ze aan beginnen? Maar goed, ieder zijn ding! Met de rug richting het fonteintje druk ik de meter op nul en begin rond 08.15 uur mijn eerste 21 kilometer beklimming. De temperatuur is nog te doen met 25 gr. Maar het zal snel warmer worden weet ik. De eerste kilometers richting St. Estève gaan zoals bekend geleidelijk omhoog.

Regelmatig overschrijd ik de 20 km p/u. Ik ben hier al zeker 10 coureurs gepasseerd. In St. Estève wordt het menens als de weg naar links afbuigt. Vanaf hier tot aan de top is het gemiddeld 8,6%. Ik wil zeker niet forceren en weet uit ervaring dat deze klim me goed ligt. Mijn hartslag ligt constant tussen de 160-170 slagen per minuut. Geen moment heb ik het idee dat ik grenzen aan het overschrijden ben. Het tempo ligt tussen de 14 tot 15 km p/u. Op de steile stukken week ik mijn pedaalritme te consolideren en kom niet onder de 12 km p/u. Ik rij op de 21 en 24 omhoog. Het gaat zeer voorspoedig en de ene na de andere renner vreet ik op. Ik heb op de klim nog het meeste last van fotograferende echtgenotes die veelvuldig hun auto hinderlijk aan de kant van de weg zetten terwijl dit blijkens groene pijlen gereserveerd is voor de fietsers.

Tijdens de klim zie ik met enige regelmaat fietsers aan de kant van de weg staan met een zwarte Trek fiets. Het blijkt toch moeilijker dan gedacht... De renners begroeten elkaar met een "Salut!" of "Bon Courage!". Het wegdek is getekend met herinneringen aan de snelste bedwingers van deze roemruchte "col" waarbij de gebroeders Schleck zich kennelijk mogen heugen in een grote schare fans. Chalet Reynard betekent na ongeveer 15 kilometer een feest der herkenning. Ik voel dat het de wind vandaag niet zo nadrukkelijk aanwezig is maar de koperen ploert meldt zich met grof geweld op het moment dat ik uit het bos rijd. Veel renners stappen hier af en vullen hier de bidons. Ook zie ik renners staan bij het fonteintje van Font de la Grave. Het ontbreken van vegetatie geeft het maandlandschap een onwezenlijk gevoel.

Soms voel ik me de hoofdpersonage uit het gelijknamige boek over Don Quichot. Het ontbreekt de vierkante televisietoren op de top echter aan wieken. De Kale Berg bestaat uit door de vrieskou gebarsten kalksteen en heeft een hoogte van 1912m. Naar verluid is de Ventoux omstreeks de 14^e eeuw dichter bebost geweest maar door ontginning en houthakken dreigde de Ventoux een kale hoop van stenen te

worden. In de vorige eeuw is de herbebossing op gang gekomen. Ik schakel terug naar de 24 en verhoog mijn tempo. Nog een half uurtje schat ik zo in.

Langs de weg vele vakfotografen die de helden voor één dag in digitaal formaat vastleggen. Ik heb er even geen oog voor en neem zonder te kijken de kaartjes stoïcijns aan en prop ze achter in mijn wielershirt. Dan na een aantal kilometers zie ik veel wielrenners stoppen bij de steen ter nagedachtenis aan Simpson die hier in 1967 tijdens de Tour de France het leven liet.

Sommige dingen veranderen niet en verbazen je na 5 jaar nog steeds. Zo veel bidons, wielershirts en andere attributen zijn hier als hommage aan Tom achtergelaten. Het lijkt hier Lourdes wel. Ik breng in navolging van kannibaal Merckx de traditionele groet “Bonjour Tom” en vervolg de laatste zware kilometers. Dan zie ik de beruchte laatste steile bocht waar ronkende auto's een parkeerplaatsje proberen te bemachtigen. Ik slalom er langs en bereik in 1 uur en 35 minuten de top. Ik geniet van het moment en ga vol trots het souvenirwinkeltje in en haal mijn tweede stempel. Daar maak ik kennis met een Belg die zich ook vandaag wil laten kronen tot Cinglé. Hij heeft net vanuit Malaucène gereden in een prima tijd van 1 uur en 35 minuten. We geven elkaar spontaan een “hug” en er volgt de gebruikelijke wielerspraak over het binnenste buitenbladje. Ik neem voldoende voedsel tot me want eten en drinken bij deze temperatuur is ontzettend belangrijk.

Na een kwartiertje vind ik het welletjes en daal ik af naar Malaucène. Net als 5 jaar geleden geniet ik met volle teugen van deze afdaling. Overzichtelijke bochten en prima wegdek rechtvaardigen een hoge snelheid. Regelmatig kom ik boven de 80 km p/u. Mijn maximum snelheid moet ik vandaag echter op 86 km p/u houden omdat er toch behoorlijk wat verkeer is. In Malaucène beland ik in de weekmarkt. Tsja, het gewone leven gaat gewoon door meneer Van Dongen.... De temperatuur is inmiddels ruim de 30 graden overschreden en ik neem twee frisdrankjes. Bij Ventoux Bikes haal ik de 3e “stempel van de zaak”. De vriendelijke vrouw wenst mij succes met het verdere verloop van de dag. Ik twijfel even aan haar oprechtheid. Heeft ze geen medelijden, denk ik. Afijn, het strijdplan voor de tweede beklimming is duidelijk. Een hoog beenritme, goed eten en drinken en vooral genieten. Dan besluit ik fietsvriend Walter Lulofs op de hoogte te brengen van mijn vorderingen. Hij zal met mij, zoals beloofd, een gedeelte van de 3^e en laatste beklimming meefietsen. De eerste kilometers lopen meteen fors omhoog. Het is in het begin moeilijk om het juiste ritme te vinden maar het tempo blijft goed. Ik blijf constant tussen de 12 en 15 km p/u rijden. Het prettige van deze klim is dat er enkele minder steile stukken zijn om te herstellen.

Op een weegschaaltje gelegd: Bedoin bevalt met toch beter. Al is het alleen maar het aantal renners die je ziet rijden.

Na ongeveer 6 kilometer hoor ik een auto achter mij rijden. Even heb ik de neiging om de chauffeur te manen door te rijden maar kort hierna hoor ik een vriendelijk “bonsjoer”. Verrek, het is Walter denk ik! Walter en Marion moedigen me hartstochtelijk aan. Het gaat prima, vasthouden! Als je wat nodig hebt zegt het maar. Man, wat doet me dit goed! Ik gooi er spontaan een tempootje bij. Ter hoogte van het skidorp Mont Serein geef ik al rijdend mijn fotocamera aan Marion. Ik ervaar dit nu als overbodige ballast. Het gaat goed nog een paar kilometer! Sneller dan verwacht bereik ik de top waar Walter en Marion me opwachten. Ik weet achter mijn donkere koersbril mijn emoties te verbergen maar dit zijn onvergetelijke momenten die ik nooit zal vergeten.

Op ruim 1900 m staan 2 Markiezen gebroederlijk naast elkaar. We leggen dit vast op de foto. De Cinglé Belg herkenbaar aan zijn Livestrong tenue zie ik inmiddels ook de top bereiken. Hij heeft in 1 uur 53 min de top vanuit Bedoin bereikt. Ik meld hem trots dat ik wederom 1 uur 35 min heb gereden over deze 21 km klim, nu dus vanuit Malaucène. De beklimming viel hem knap tegen. Hij heeft veel last gehad van de warmte. Na goed gegeten en gedronken te hebben neem ik afscheid van hem en wens hem succes met zijn 3e en laatste beklimming. Met Walter daal ik af richting Sault. Ik moet alle zeilen bijzetten om hem bij te houden. Als een valk stort hij zich op zijn prooi. Hoewel ik mijn daalcapaciteiten als meer dan redelijk ervaar neemt Walter beduidend meer risico.

Na de splitsing bij Chalet Reynard naar Sault wordt het wegdek beduidend minder en hoor ik een rammel ter hoogte van mijn achterwiel. Ik vermoed dat de sluitring van mijn cassette achter los is getrild. Ik zal dit proberen te laten herstellen bij een fietsenmaker in Sault. Als we Sault naderen trek ik de sprint aan voor Walter die behendig als eerste de bebouwde kom binnen rijdt. We vragen naar een fietsenzaak en deze blijkt 1,5 km verderop in het dorp te zijn. Als we daar aankomen zien we een jongeman rond drentelen en aanstalten maken te vertrekken. Wij vragen of hij ons kan helpen. Als rechtgesnaarde Fransos benadrukt hij het belang van zijn déjeuner en lijkt mij in eerste instantie niet te willen helpen. Walter begint in zijn beste Frans te vertellen over mijn Cinglé uitdaging en weet hem over te halen een paar slagen aan

de sluitring te geven. Ik geef hem een in mijn ogen veel te ruime fooi maar ben blij geholpen te zijn. Dan halen we bij een boekhandel mijn laatste stempel. Ik ben klaar voor de derde klim. Het is inmiddels verzengend warm geworden. Sault ligt vandaag beschut uit de wind. Het oogt mij een op zich slapend dorpje wat in de zomermaanden wat aanloop heeft. Wat moet dit zijn in de winter... In het dorp is het inmiddels 40 graden plus geworden. Ik hoop dat ik genoeg drinken bij me zal hebben. Ik heb het voornemen om zeker de eerste kilometers bij Walter te blijven. Walter dringt keer op keer bij mij aan om mijn eigen tempo te gaan rijden maar ik laat mij regelmatig terug zakken om mijn maat voor zover mogelijk te assisteren. Na ongeveer 10 km rijd ik onbedoeld vijftig meter van mijn allerbeste supporter Walter weg. Weer gebaart Walter me door te rijden en dan neem ik dan toch de beslissing om mijn eigen tempo op te pakken. Dit gaat goed maar gaandeweg krijg ik steeds meer last van de warmte. Het wegdek is op sommige plekken helemaal gesmolten en het zuigt aan mijn smalle bandjes.

Ik moet me concentreren om goed door te trappen. Ik denk aan de wijze woorden van Tim Krabbé toen hij schreef “dat als je verlangen naar een leuke band niet verhoord wordt er niets anders op zit dan te lijden. Lijden is een kunst”. De klim is saai. Mijn voeten doen pijn. De vliegen zitten 1e klas op mijn sportbril. Voor de eerste keer deze dag heb ik het even niet naar mijn zin. Ik moet me forceren om te blijven eten en drinken maar dit gaat moeizaam.

Omdat ik kort achter elkaar 2 vliegen in mijn wijd open gesperde mond mag verwelkomen voel ik me kortstondig misselijk worden. Ik verman me en weet dat Marion bij Chalet Reynard op Walter wacht. Ik schud het hoofd als ik 2 Franse gezinnen zie picknicken aan de kant van de weg. Maar dan verdwijnt de zon kortstondig en zakt de temperatuur een paar graden. Het komt als een zegen van boven. De bidons zijn inmiddels ver leeg. Gelukkig is het niet ver meer naar Reynard. Na een korte stukje vals plat bereik ik de verbrede weg bij het Chalet waar ik Marion naar mij zie zwaaien. Met hese stem vraag ik haar om water. Nog nooit heb ik hier zo van genoten. Zelfs de jongens leven met me mee en dit motiveert me extra voor de laatste 6 kilometers naar de top. Mijn dag statistieken zien er nog steeds prima uit. De hele dag nog door niemand gepasseerd... Ik vervolg de weg en zie dat er heel wat renners vanuit Bedoin bijkomen. Dit motiveert me door van renner naar renner te kunnen rijden.

Na 3 km vanaf Reynard zie ik een Belg in Silence Lotto kledij goed gesoigneerd aan de kant van de weg staan. Hij staat te poseren voor zijn vrouw. U kent ze wel. Die types die een paar kilometer onder de top hun auto parkeren en dan met grootse gebaren over de top rijden... Op dit moment heb ik even geen behoefte aan dit soort fratsen. Ik zie hem vervolgens bij het passeren snel op de fiets stappen. Ik raak geïrriteerd als hij vervolgens zijn wiel voor de mijne dreigt te drukken. Wil hij mijn schone lei voor vandaag verpesten? Ik kijk hem met mijn beste pokerface aan en zie dat hij op zijn maximum rijdt. “Zo polleke, wat denkt d’r van” mompel ik in mijzelf. Ik

voel me niet meer okselfris maar het is nu een beetje de dood of de gladiolen. Ik ga een tempo harder rijden en laat hem met een genoegzaam lachje eenzaam achter. Daarna bereik ik voor de 2^e keer klimmend het Memorial voor Tom Simpsom. Het aanzien met op de achtergrond de top emotioneert mij. Nog een paar kilometers... Een hele bus jappers heeft voor mij bezit genomen van de weg en ik zie de kudde luid kakkelend uitstappen om foto's te maken. Idioten, denk ik hard op. Ik word zelfs ook nog door een aantal vastgelegd... En dan bereik ik voor de 3^e keer de top. Met de eerste gezellige kilometers en de extreme temperatuur in het achterhoofd ben ik dik tevreden met mijn tijd van 1 uur 50 over deze 26 km. Ik sta boven en heb mijn moment van glorie. Ik zet mij neer op het muurtje onder het bordje van de top van de Mont Ventoux. Ik geniet weer van het weidse uitzicht. Met hese stem bel ik Corina op. "Cinglé!" De familie is beretrots, wat wil je nog meer. Ik zie meer Cinglés op de top staan en we wisselen de ervaringen uit. Het zijn tijdelijke vriendschappen waarvan je achteraf langer had moeten genieten. Maar mijn Cinglé Belg heb ik nog niet gezien. Hou zou Sault hem zijn vergaan? Na 20 minuten besluit ik af te dalen naar Bedoin omdat ik zie dat het weer vanuit het Noorden minder wordt. De afterparty op de top is voorbij, het is tijd om terug te keren naar Chalet Reynard. Hoe zou het Walter zijn vergaan? Onderweg kom ik eindelijk "mijn" Cinglé Belg tegen die ik met een dikke duim omhoog alle succes toewens.

Bij de parkeerplaats voor Chalet Reynard breng ik mijn fiets bij een snelheid van 70 km p/u bruto tot stilstand als ik Walter en Marion zwaaiend voor hun auto zie staan. "Geweldig, je hebt het gehaald!" Het doet me goed dat Walter, Marion en de kinderen op me zijn blijven wachten. Van zoontje Wout krijg ik een medaille uitgereikt. Ik krijg een brok in mijn keel. Ik doe mijn best om het te verbergen.

Ik bedank Walter, Marion en hun zonen voor de vriendschap en het supporteren van deze slijtageslag. De afdaling gaat zeer voorspoedig en zeker bij Les Sept Virages loopt de snelheid flink op. Ik passeer een aantal auto's die ik snel achter me laat. Dan even na 4 uur dender ik de bebouwde kom van Bedoin binnen en neem afscheid van de Kale Berg. De Kale Berg was vandaag een beetje van mij... In de auto terug naar Anduze mijmer ik over een 4 of 5-voudige beklimming van de Ventoux... Zou kunnen maar dan moet ik wel wat serieuzer gaan trainen...

René van Dongen, augustus 2009

P.S. Cinglé betekent idioot of malloot...